

LES CONDUCTES SOLIDÀRIES SÓN NECESSÀRIES

Ben cert és que qualsevol col·laboració amb associacions humanitàries és una aportació personal important i un orgull propi de saber que amb la teva ajuda pots canviar la situació de molta gent que viu en una situació complicada. I no parlo només d'ajuda a països pobres i als seus habitants; també és important i necessari col·laborar amb projectes d'investigació per a curar malalties avui insuperables, col·laborar amb organitzacions benèfiques de tota mena, o simplement donar un cop de mà davant de tragèdies ecològiques com la que està succeïnt darrerament a les costes gallegues. I és que sovint no cal que sigui una ajuda econòmica, només amb una petita col·laboració desinteressada pots fer feliç a algú que ho necessita. Això si, qualsevol aportació -per minsa que sigui- és molt important per superar adversitats econòmiques de les pròpies organitzacions per tal que els seus projectes i ambicions solidàries puguin fer-se realitat.

Però a part de la bona voluntat individual de les persones, hi ha preguntes que hem de fer-nos i plantejar-nos. I els estats, què fan per els països necessitats ? Per què aquestes organitzacions necessiten la col·laboració de ciutadans com nosaltres amb una mica de bona voluntat mentre els governs de països rics destinen la major part dels seus recursos a comprar armament ? No hi ha cap organisme internacional que sigui capaç de posar remei a aquesta barbàrie insolidària ?

A vegades he pensat que el què passa de debó és que no els interessa arreglar aquesta situació. Per ells ja està bé. Pensen que mentre el seu país vagi bé, mentre la seva família tiri endavant; per què preocupar-se pels demés ? Tant de bó en aquest món globalitzat, tothom agafés com exemple les bones maneres de gent que està disposada a ajudar als demés. Malauradament però, sembla que tothom intenta imitar als altres en aquelles circumstàncies on cadascú pot aconseguir el seu propi benefici sense preocupar-se per res més.

Senyors, potser valdria la pena que tots plegats anéssim posant la primera pedra perquè aquesta situació totalment egoïsta no sigui el camí que volem seguir. Pensem que potser alguna vegada també nosaltres mateixos podem necessitar la col·laboració d'altra gent per tirant endavant i de ben segur que en aquells moments difícils voldrem tenir al nostre costat gent que ens recolzi, ens escolti, en definitiva, que ens ajudi.

Sort tenim que encara hi ha gent com nosaltres que posem una part de la nostra vida al servei del demés perquè potser demà, quan nosaltres ho necessitem, hi haurà algú que també haurà seguit el camí correcte. Si no és així, la humanitat i el món sencer té els dies comptats.

Ciberdiari, 19 de desembre de 2002